

New York Times Bestseller

*„Az első rész rajongói
a folytatástól is
le lesznek nyugőzve”*
– PUBLISHERS WEEKLY

Libba Bray

LÁZADÓ ANGYALOK

*finep
selection*

LIBBA BRAY

Lázadó angyalok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Libba Bray
A mű eredeti címe: Rebel Angels

Fordította: Szűr-Szabó Katalin
Szerkesztette: Miklya Zsolt

Szöveg©Martha E. Bray, 2005
Borítófotó©Michael Frost, 2005

© Ezt a művet eredetileg kiadta:
Random House Children's Books, London

ISBN 978 963 245 070 4
HU ISSN 2060 4769

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Barrynek, és természetesen Josh-nak
és végtelenül szeretett barátainak,
annak bizonyítékául,
hogy csak sikerült megtalálnunk a kört,
amibe mind tartozunk.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

A könyvek nem születnek maguktól. Ha így volna, sokkal több időt tölthetnék a bevásárlóközpontokban. Nem is írjuk meg őket mások bölcs tanácsai, becsületes igyekeve és időnkénti biztatása nélkül. Ezért tartozom hálával olyan sok nagyszerű embernek.

Elsősorban csodálatos szerkesztőmnek, *Wendy Loggiának*, aki nélkül elveszett volnék! Pimasz és mindentudó kiadómnak, *Beverly Horowitznak*, tehetséges tervezőmnek, *Trish Parcell Wattsnak*, a nyomdai előkészítés istennőjének, *Colleen Fellinghamnek*, a gyakran hiányolt *Emily Jacobsnak*, a reklám varázslóinak, *Judith Hautnak* és *Amy Ehrenreichnek*, *Adrienne Waintraubnak* és *Tracy Bloomnak*, akik izgalomban tartottak, a kellemesen dévaj és bolondos *Chip Gibsonnak*, és minden másért mindenki másnak. A Random House szuper!

Páratlan ügynökömmek, *Barry Goldblattnak*, és nem csupán azért, mert aláírja a csekkjeimet, és visszatáncoltat a meredély széléről, amikor úgy érzem, olyan rossz az írásom, hogy mások egészségére is káros.

A Viktoriánus Régiségek Megtermett isteneinek: *Colin Gale*-nek, a Bethlem Kórház vezető levéltárosának, aki fáradhatatlanul válaszolt a kérdéseimre, és akinek a könyve, „Feltehetően gyógyítható” valóságos istenáldásának bizonyult. *Mark Kirbynek*, a Londoni Közlekedési Múzeum munkatársának, aki mindig udvariasan bánt velem, és még akkor is aprólékosan elmagyarázott mindent, amikor ilyesmiket mondtam, hogy „no, jó, és ha a Piccadillyről földalattival ment...”, mintha egy jelenetet dramatizálnék a Monty Pythonból

és a Szent Grálból. És az elragadó *Lee Jackson*nak, akitől egy helyen tudhattam meg mindent a viktoriánus korról, és ezt szó szerint kell érteni. Okos, humoros, hihetetlenül nagy tudású, és azonnal válaszol az emailekre, ráadásul *Elvis Costello*-rajongó! A szívem túlcserdul a szeretettől! Ezek az emberek tudják a dolgukat. Minden tévedésért vagy önkényességért egyedül a szerzőt terheli a felelősség.

Laurie Allee-nek, a különleges olvasónak, aki megint csak észrevette. Nem érdemlem meg.

*Holly Black*nek, *Cassandra Claire*-nek és *Emily Lauerner*nek, akik rossz napjaikon is többet tudnak a fantáziáról és a mágikus rendszerekről, mint én egy élet alatt.

*Nancy Werlin*nek, amiért a helyes kérdéseket tette fel.

A Kensington Booksnál a méltóságos *Kate Duffynak*, aki páratlan, ha a főnemesi címekről van szó.

A YAWriterbeli barátaimnak jóformán mindenért.

A Brooklyn Tea Lounge baristáinak (kávéfőzőinek), *Brigid*nek, *Bennek*, *Mariónak*, *Alinak*, *Almának*, *Sherrynek*, *Peternek*, *Amandának*, *Jonathannak*, *Jesse*-nek, *Emilynek*, *Rachelnek* és *Geoffreynek* a koffeinért, hogy megneveltettek, hogy remek zenét tettek fel, és hagyták, hogy órákig ott üljek, és mindenért, amivel a munkámat élvezetessé tették. Alig várom, hogy megépipítsék nekem azt a kuckót a kijárat mellett...

A szenvedélyes könyvárusoknak és könyvtárosoknak, akiket megismertem. Hősök vagytok a szememben.

A BookDiváknak: még sokáig olvassanak és uralkodjanak!

Minden olvasónak, akikkel ezen a bolondos utazáson találkoztam. Köszönöm az ihletet és a bátorítást.

És utoljára, de semmiképpen sem utolsósorban köszönet a fiamnak, *Josh*-nak, a türelméért. Most végre játszhatunk, drágám.

*Minden, mi van e bús világon,
Álomba ködlő furcsa álom.*

Edgar Allan Poe: Álom az álomban
(Ford.: Kosztolányi Dezső)

*Ki üzte őket undok pártütésre?
Pokol kígyója! Ő, ki álnokul
és sanda bosszúból az ember anyját
elcsábította, miután az Égből
göggje lelökte őt s egész hadát:
az angyal-pártütőket, kiknek útján
kívánt kerülni dicsben társai
fölé, hogy az Úrral egyenlő legyen,
dacolva; törtetéssel fölszított
Isten egyeduralma, trónja ellen
álnok tusát az Égben, büszke harcot.
Hiú merénylet! A Mindenható
leszórta őt fejest a légi égből,
perzselve lánggal, szörnyü pusztulással
feneketlen romlásba: lakjon ott
acél-láncban, a büntetés tüzén,
ki a nagy Istent harcra hívta ki...
Herceg! Sok trónusú Erök feje,
kik harcba vittek annyi sok szeráfot
vezérletteddel; vad merényletekben,
nem félve vészbe vertük az Ég örök
Urát, próbára téve, vajh mi őrzi
trónját: a kény, véletlen, vagy a Sors;
jól látom, s bánom is a szörnyü tényt,*

*mellyel számunkra elveszett a Menny:
legyőzve, verve hős hadunk bukott
ily mélyre, ily goromba pusztulásba –
már amennyire pusztul égi lény
és isten: mert a szellem és a lélek
legyőzhetetlen, visszatér erőnk,
kioltva bár dicsünk, s határtalan
nyomorba döntve boldog életünk...
...az uralom
megéri, még ha a Pokolban is!
Inkább Pokolban úr, mint szolga Égben...
De mért hagynánk hites barátainkat,
bukásunk cimboráit így heverni
merülve Feledés tavába, mért
ne hívjuk őket, s osszuk meg velük
e nyomorú lakot, vagy újra még
tegyünk próbát, mit nyerhetünk a Mennyben
új fegyverrel, s mit veszhetünk Pokolban?*

John Milton:
Elveszett paradicsom, I. kötet
(Ford.: Jánosy István)

ELŐHANG

1895. december 7.

Utolsó hatvan napom igaz és valóságű történetéről írok – én, Kartik, Amar öccse, a Raksana hű fia. Leírom a különös megpróbáltatásokat, amelyek e hideg angol éjszakán óvatosságra intenek. Hogy a legelején kezdjem, fel kell idéznem október közepét, a szerencsétlenséget követő időszakot.

Miután elhagytam az „Ifjú Hölgyek Spence Akadémiája” mögötti erdőt, egyre hidegebbre fordult az idő. A Raksanától levelet kaptam, sólyommal küldték el. Azonnal Londonba kell mennem, írták. Ne utazzak a főutakon, és bizonyosodjak meg róla, hogy nem követ senki. Mérföldeken át egy cigánykaraván védelmében utaztam. Az út hátralevő részét gyalog és magányosan tettem meg, csak a fák vagy az éjszaka bő köpenye takart.

Szerény kis húskészletem utolsó falatjait is hamar elfogyasztottam, így a második éjszakán, utazástól kimerülten, hidegtől, éhségtől és a magánytól félholtan különös lelkiállapotba kerültem, és az erdő csalóka játékot űzött velem: Rémet láttam minden kecskepásztorban, s az őz patája alatt megreccsenő ágak, mintha az évszázadokkal korábban lemészárolt barbárok nyughatatlan lelkeivel fenyegettek volna.

A tábortüzem fényénél több részletet is elolvastam egyetlen könyvemből, az Odüsszeiából, mert azt reméltem, hogy hőse megpróbáltatásaiból erőt meríthetek. Már nem éreztem magam sem bátornak,

sem bármiben is bizonyosnak. Végül álomba merültem, de álmom nyugtalan volt. Azt álmodtam, hogy a fű pernyévé lett, mint a gyűjtős, csupa kő és hamu körülöttem minden. A vérvörös hold előtt egy magányos fa körvonalai rajzolódtak ki. Messze alattam nem evilági lények csatára szomjas irdatlan hadserege zúgott. A zsvajt túlharsogta a bátyám, Amar hangja, aki figyelmeztetően rikoltotta:

– Nehogy cserbenhagyj, öcsém! Ne bízz... – De ezen a ponton megváltozott az álom. Megjelent a lány, és fölém hajolt, vöröses arany fűrtjei fénykörként csillogtak a ragyogó égen.

– A sorsod összefonódik az enyémmel – suttogetta. Közelebb hajolt, ajka az enyém felé közeledett, éreztem, ahogy melege megcsap. Gyorsan felébredtem, de egyedül voltam, csak a parázs világított, s az éj leple alatt odvaikba menekülő kis állatok gyors iszkolását lehetett hallani.

Amikor kiéhezetten végre Londonba értem, fogalmam sem volt, hova menjek. A Raksana szokásához híven nem utasított, hol keressem őket. Mindig ők találnak rám. Amint a Covent Gardenben a tömegben botladoztam, olyan éhes voltam, hogy a forró, sós angolnapástétom illata csaknem megbolondított. Már éppen megkockáztattam, hogy ellopok egyet, amikor megpillantottam a férfit. Egy fal előtt állt, és szivarozott. Nem keltett különösebb feltűnést: közép-magas termetű és átlagos testfelépítésű volt, sötét öltönyt és kalapot viselt, a reggeli újságot gondosan összehajtva a bal hóna alá dugta. Csinosan nyírt bajsza mellett az arcán húzódó heg kegyetlen mosolyra emlékeztetett. Vártam, hogy másfelé nézzen, és lebukás nélkül elemelhessem a pástétomot. Úgy tettem, mintha a zsonglőröket bámulnám. Az egyik késeket dobált, a másik a tömeget bővölte, de tudtam, hogy van egy harmadik, aki észrevétlenül körbejár, és megszabadítja a nézőket a tárcájuktól. Ismét a fal előtt álló férfi felé pillantottam, de már nem állt ott.

Most kellett lecsapnom. Köpenyemmel eltakartam a kezemet, és a gőzölgő sütemények felé nyúltam. Épp hogy felkaptam egy forró pástétomot, mikor a sebhelyes arcú férfi odasompolygott mellém.

– A Kelet Csillagát nehéz megtalálni – szólt oda halkán, de vidáman. Ekkor vettem csak észre a hajtókéjében tűzött jelvényt, a koponyával díszített kis kardot, a Raksana jelképét.

Izgatottan vágtam rá a választ, amit várt:

– De fényesen ragyog azokra, akik keresik.

Jobb kézzel kezét ráztunk, bal kezünket az öklünkre fektettük, ahogy a Raksana testvériségének tagjai szokták.

– Isten hozott, novícius! Már vártunk. – Előrehajolva a fülembe súgta: – Sok mindenért kell felelned.

Nem tudom, hogy a következő pillanatban pontosan mi történt. Az utolsó, amit láttam, a pástétomárus kofa mozdulata volt, ahogy eltette a pénzt. A tarkómon éles fájdalmat éreztem, és a világ fekete örvénybe hullt.

Egy sötét, nyirkos szobában tértem magamhoz. A körülöttem elhelyezett sok magas gyertya fénye váratlanul ért, pislogva próbáltam megszokni. A kísérőim eltűntek. Pokolian fáj a fejem, és amint magamhoz tértem, félelmem megsokszorozódott. Hova kerültem? Ki volt az a férfi? Ha a Raksanához tartozott, miért vert fejbe? A fülemet hegyeztem, próbáltam kivenni a hangokat, rájönni, hol lehetek.

– Kartik, Amar öccse, a Raksana testvériség novíciusa... – hallatszott fölöttem egy erőteljes, mély hang. Semmit sem láttam, csak a gyertyákat, rajtuk túl a teljes sötét.

– Kartik! – szólított ismét a hang. Kétségtelenül választ várt.

– Igen – feleltem rekedten, amikor végre megjött a hangom.

– Kezdődhet a tárgyalás.

A sötétben lassan kirajzolódtak a körvonalak: a padló felett mintegy három és fél méternyire egy korlát futott körbe, s mögüle a Raksana legmagasabb rangú vezetőinek baljós, sötétvörös köpenye derengett elő. Nem azok a testvérek voltak, akik világéletemben tanítottak, hanem a háttérben élő és tevékenykedő, nagy hatalmú férfiak. Ahhoz, hogy ilyen bíróság elé kerüljek, vagy nagy jót, vagy nagy rosszat kellett elkövetnem.

– Megdöbönt minket, amit tettél – folytatta a hang. – Az volt a dolgod, hogy figyeled a lányt.

Akkor hát nagy rosszat követtem el. Másféle rettegés szorította most össze a szívemet. Nem az a félelem, hogy útonállóknak vernek össze vagy rabolnak ki, hanem hogy csalódást okoztam a jótevőimnek, a testvéreimnek, és most el kell szenvednem a büntetésüket, ami legendásan kegyetlen.

Nagyot nyeltem.

– Igen, testvérem, én figyeltem is, de...

A hang élesen csattant.

– Az volt a dolgod, hogy figyeled, és jelented nekünk, amit tapasztalsz! Ennyi volt az egész. Talán meghaladta a képességeidet a feladat, novícius?

Félelmemben meg sem tudtam szólalni.

– Miért nem jelentetted azonnal, hogy a lány belépett a birodalmakba?!

– Azt hittem, ura vagyok a helyzetnek...

– És így volt?

– Nem. – A válaszom úgy lebegett a levegőben, mint a gyertyák sűrű füstje.

– Nem bizony. És most a birodalmakon rést ütöttek. És megtörtént az elképzelhetetlen.

Izzadó tenyeremet a térdemhez dörzsöltem, de ez sem segített. A számban éreztem a félelem hideg, fém ízét.

Sok mindent nem tudtam a szervezetről, amelynek elköteleztem magam, amelynek hűséggel, sőt az életemmel tartoztam, ahogy előttem már a bátyám is. Amar mesélt a Raksanáról, a becsületkódexükről, a történelem során a birodalmak védelmezőjeként betöltött helyükről.

– Ha azonnal hozzánk fordulsz, úrrá tudtunk volna lenni a helyzeten.

– Minden tisztelem az öné, uram, de a lány más, mint amire számítottam. – Egy pillanatra felidéztem a lányt, akit otthagytam. Döbbenetes zöld szemek. S milyen akaratos teremtés. – Azt hiszem, jót akar.

– A lány nem is sejtí, milyen veszélyes – dörgött a hang. – És nagyobb fenyegetést jelent, mint gondolnád, fiam. Megvan benne a képesség, hogy mindannyiunkat tönkretessen. És most ti ketten lehetővé tettétek, hogy elszabaduljon az erő. A káosz uralkodik.

– De legyőzte Kirké bérgyilkosát.

– Kirké több sötét szellem fölött is uralkodik – folytatta a hang. – A lány összetörte a rúnákat, amelyek őrizték, és nemzedékeken át biztonságban tartották a varázslatot. Nem érted, hogy megszűnt fölöttük a hatalmunk? A varázslat elszabadult a birodalmakban, és bármelyik szellem élhet vele. Máris sokan használják arra, hogy megrontsák a lelkeket, amelyeknek át kell kelniük. Átviszik őket Télvidékre, ezzel is csak az erejük növekedik. Mennyi idő még, mire elkoptatják a fátylat, ami ezt a világot elválasztja a birodalmaktól? Mennyi időbe kerül, hogy utat találjanak Kirkéhez, vagy ő bejusson hozzájuk? S mennyi idő, míg Kirké megszerzi a hatalmat, amire áhítozik?

A síkos, jeges félelem szétáradt a testemben.

– Most már látod. Érted, mit tett a lány, miben segítettél neki. Térdelj le...

A semmiből két erős kéz nyúlt elő, és térdre kényszerített. A nyakamnál meglazították a köpenyemet, s éreztem, ahogy a vadul lüktető érhez szorítanak egy hideg, kemény vasat. Ennyi volt hát! Kudarcot vallottam, szégyent hoztam a Raksanára és a bátyám emlékére, s most halállal lakolok érte.

– Meghajolsz a testvériség akarata előtt? – kérdezte a hang.

A kés lapjával kikényszerített hangom rémülten, fojtottan és idegenül csengett.

– Igen.

– Mondd is ki!

– Meg... meghajlok a testvériség akarata előtt. Mindenben.

A kést leengedték. Szabadon engedtek.

Amikor rádöbentem, hogy megkímélik az életemet, szégyenkezve vallom be, majdnem elsírtam magam a megkönnyebbüléstől. Életemben hagynak, és bebizonyíthatom, hogy mégiscsak értékes vagyok a Raksana számára.

– Még van remény. A lány említette neked a Templomot?

– Nem, testvérem. Sosem hallottam erről a helyről.

– Jóval azelőtt, hogy a rúnákat megépítették volna, hogy uralkodjanak a varázslat felett, a Rend a Templomot használta. Úgy tudjuk, a birodalmakban a Templom minden erő forrása. Itt tartják ellenőrzés alatt a varázslatot. Aki elfoglalja a Templomot, uralkodik a birodalmak felett is. A lánynak meg kell találnia.

– Merre van?

Lélegzetvételnyi szünet következett.

– Valahol a birodalmakban. Nem tudjuk biztosan. A Rend jól elrejtette.

– De hogyan...

– A lánynak a megérzéseire kell támaszkodnia. Ha tényleg a Rendhez tartozik, a Templom majd valahogy magához szólítja. De óvatosnak kell lennie. Mások is keresni fogják. A varázslat kiszámíthatatlan, fékezhetetlen. Semmiben sem bízhat, ami odaát van. Ez nagyon fontos. Amint megtalálja a Templomot, ezt kell mondania: „Megkötöm a varázslatot a Kelet Csillaga nevében.”

– Ezzel nem a Raksanának adja a Templomot?

– Megkapjuk végre, ami jár nekünk. Miért lenne minden a Rendé? Nekik már lejárt az idejük.

– Miért nem kérjük meg, hogy vigyen magával minket?

Egy pillanatra csend lett a szobában, s én attól féltem, megint a torkomhoz nyomják a kést.

– A Raksana egyetlen tagja sem lépheti át a birodalmak küszöbét. Ez a boszorkányok ránk mért büntetése.

Büntetés? De miért? Amar csak annyit mondott, hogy a Rend hatalma felett őrkdő szövetség vagyunk. A hatalom ellenőrzése és egyensúlyban tartása a feladata ennek a nehézkesen működő társaságnak, amely azért mégiscsak szövetség. A hallottak azonban elővigyázatosságra intettek. Félttem kimondani, de tudtam, hogy muszáj:

– Nem hiszem, hogy hajlandó lesz nekünk dolgozni.

– Ne áruld el a célodat! Férgőzz a bizalmába! – szolt, majd kis szünet után folytatta: – Ha kell, udvarolj neki!

A lányra gondoltam, erre az erős, energikus és makacs lányra, akit otthagytam.

– Nem lehet könnyen megnyerni.

– Minden lányt meg lehet hódítani. Csak meg kell találni hozzá a megfelelő eszközt. Amar, a bátyád nagyon ügyesen a mi oldalunkon tartotta a lány anyját.

A bátyám, az átkozottak köpenyében. Egy démon csatakiáltását hallatva. Most nem említhettem zavaró álmaimat.

– Furakodj be a kegyeibe! Találd meg a Templomot! Tartsd vissza attól, hogy mással kacérkodjon! A többi a mi dolgunk.

– De...

– Most menj, Kartik testvér! – mondta a becsületbeli címet használva, amit egy nap majd elnyerek, mint a Raksana teljes jogú tagja.

– Figyelünk majd.

Foglyul ejtőim odaléptek, majd ismét bekötötték a szememet. Talpra ugrottam.

– Várjanak! – kiáltottam. – Ha megtalálta a Templomot, és miénk a hatalom, mi legyen a lánnyal?

A szobában csend volt, csak a gyertyák sercegettek, lángjuk libegett az enyhe huzatban. Végül a hang visszhangot verve jutott el hozzám a terem másik végéből.

– Meg kell ölnöd!

ELSŐ FEJEZET

1895. december
Ifjú Hölgyek Spence Akadémiája

Ó, a karácsony!

Már az ünnep pusztá említése is kedves emlékeket ébreszt a legtöbb emberben: ezüstszálakkal és üvegdíszekkel teleaggatott hatalmas örökzöld fenyő, a lábánál szétszórt, vidáman, színesen becsomagolt ajándékok, a kandallóban lobogó tűz, itallal teli poharak, az ajtóban összesereglett énekesek, akiknek hetykén félreccapott kalapja felfogja estükben a hópelyheket, a tálon egy almákkal körülrakott, szép, hí-zott liba. Desszertnek pedig természetesen fügepuding.

Így van ez jól. Remek. Nagyon szeretném én is ilyennek látni.

A karácsonyi vidámság e képei azonban távol vannak attól a hely-től, ahol most ülök, az Ifjú Hölgyek Spence Akadémiáján, ahol is kénytelen vagyok csupán egy darabka sztaniol és spárga felhasználá-sával dísz készíteni, egy dobos fiút, mintha holttestből alkotnék újra eleven embert, valami ördögi kísérlet részeként. Mary Shelley ször-nyetege közel sem lehetett ilyen riasztó, mint ez az idéetlen dísz. Sen-kit sem emlékeztet majd a karácsonyi boldogságra, a gyerekek meg inkább sírva fakadnak, ha meglátják.

– Lehetetlen – morgom. Schonnan sem érkezik együttérzés. Még Felicity és Ann, két legkedvesebb itteni barátnőm, jobban mond-va egyetlen barátnőim sem sietnek a segítségemre. Ann elszántan

formázza nedves cukorból és apró fagallyakból a jászolban fekvő kicsi Krisztust. A két kezén kívül mintha semmit sem látna. Felicity úgy emeli rám hűvös tekintetű, szürke szemét, mintha azt mondaná: Szenvedj! Én is azt teszem.

Helyettük az undok Cecily Temple válaszol. A drága, kedves Cecily, vagy ahogy gondolataim rejtett magányában nevezem: Ő, aki Csupán a Levegővétellel Elhinti a Bajt.

– Elképzelni sem tudom, mit talál olyan nehéznek, Miss Doyle. Ennél egyszerűbb nincs is a világon. Nézze csak, én már négyet készítettem! – és felém nyújt négy tökéletes sztaniolfiút. A többiek kórusban ájuldoznak, hogy milyen gyönyörűen formált a karjuk, milyen szép kis gyapjúsál van a nyakukban – amit természetesen Cecily ügyes keze kötött –, és milyen finom édesgyökér mosoly ül az arcukon afeletti örömmükben, hogy a nyakuknál fogva lóghatnak majd a karácsonyfán.

Két hét van már csak karácsonyig, és óráról órára egyre sötétebb a hangulatom. A sztaniolfiú mintha azért könyörögne, hogy lőjem le. Egy nálam hatalmasabb erőnek engedve muszáj a kisasztalra tennem, hogy egy kis bemutatót tartsak. A béna figurát úgy mozgatom, mint ha húzná a lábát, akárcsak Mr. Dickens szirupos Pici Timje.

– Isten áldjon mindannyiunkat! – trillázom szájalmas, éles hangon.

Fojtott csend támad. Mindenki elszörnyedve fordítja el a tekintetét. Még Felicity is meghunyaszkodik, pedig köztudottan nem a megtestesült illendőség. Felharsan mögöttem az ismerős, vészjósló torokköszörülés. Megfordulok, és Mrs. Nightwing, a Spence fagyos igazgatónője magasodik fölém. Úgy néz le rám, mint egy leprásra. Az ördögbe is!

– Úgy véli, ez humoros, Miss Doyle? Hogy London nagyon is létező nyomorultjainak fájdalmát félvállról veszi?

– Én... hisz csak...

Mrs. Nightwing a szemüvege fölött mered rám. Őszülő hajkoronája olyan, mint egy közelgő viharra figyelmeztető fénykoszorú.

– Lehet, hogy ha több időt töltene a szegények szolgálatában, Miss Doyle, és kötszert csomagolna, amint azt én tettem fiatalkoromban a krími háború idején, akkor az együttérzés egészséges és önnél igen csak hiányzó lelkiületére tenne szert.

– I... igen, Mrs. Nightwing. Nem is értem, hogy tudtam ilyen szívtelen lenni – hadarom.

A szemem sarkából látom, hogy Felicity és Ann úgy görnyednek a díszek fölé, mint a régészek, akik az ásatáson izgalmas leletet találtak. Látom, hogy remeg a válluk, és beledöbbenek, hogy iszonyú, szorult helyzetem feletti nevetésüket próbálják visszafojtani.

Nesze neked barátság!

– Ezért tíz jómagaviselet-pontot veszít el, és elvárom, hogy büntetésként a szüenidő alatt hajtson végre egy irgalmas cselekedetet.

– Igenis, Mrs. Nightwing.

– Írásban részletesen be kell számolnia a jótettéről, és arról, hogy ez mennyiben gazdagította a jellemét.

– Igenis, Mrs. Nightwing.

– És azon a díszen még sokat kell javítania.

– Igenis, Mrs. Nightwing.

– Van kérdése?

– Igen, Mrs. Nightwing. Akarom mondani, nincs, Mrs. Nightwing. Köszönöm.

Irgalmas cselekedetet? A szünetben? Vajon annak számít-e, ha elviselem a bátyám, Thomas jelenlétét? A fenébe is! Ezt most jól elintézttem magamnak.

– Mrs. Nightwing? – Cecily pusztá hangjától is azonnal borsószik a hátam. – Remélem, ezek megfelelőek! Úgy vágyom rá, hogy szolgáljam a szegényeket!

Ha ez így megy tovább, egy harsány „Na, persze!” visszatartása miatt elvesztem az eszméletemet. Majd pont Cecily vágyik rá, hogy bármi köze legyen a szegényekhez! Hiszen egyetlen alkalmat sem hagy ki, hogy Annt az ösztöndíja miatt heccelje! Ő csak Mrs. Nightwing ölebe szeretne lenni.

Mrs. Nightwing a fény felé tartja Cecily tökéletes díszét.

– Elragadó, Miss Temple! Megdicsérem.

Cecily önelégülten mosolyog.

– Köszönöm, Mrs. Nightwing!

Ó, a karácsony!

Nehéz sóhajjal szétszedem szánalmas kis díszemet, és előlről kezdem. Ég a szemem, és a tekintetem előtt elhomályosul minden. Megdörzsölöm a szememet, de nem segít. Alvásra lenne szükségem, de éppen ettől rettegek. Hetek óta gonoszul figyelmeztető álmok kísértenek. Ébredés után csak egy-egy foszlányra emlékszem: vörösen és szürkén kavargó égre, egy vérkönnyeket síró festett virágra, különös fényerdőre, a vízből visszatükröződő komor és kérdő arcomra. De órájól emlékszem: gyönyörű most is, és szomorú.

– Miért hagytál itt?! – kiáltja, és nem tudok rá válaszolni. – Vissza akarok jönni! Szeretném, ha megint együtt lennénk! – Elszakadok tőle, és futásnak eredek, de a kiáltása megtalál. – A te hibád, Gemma! Te hagytál itt! Itt hagytál!

Csak ennyire emlékszem, amikor hajnalonként, még pirkadat előtt, lihegve és izzadtan felébredek. Fáradtabb vagyok, mint amikor lefeküdtem. Hiszen csak álmok, de akkor miért vagyok tőlük olyan nyugtalan?!

– Miért nem adtatok valami jelet?! – vonom kérdőre Felicityt és Annt, amint magunkra maradunk.

– Miért nem voltál óvatosabb?! – korhol Ann, és a ruhaujjából előhúz egy zsebkendőt, ami a sok mosástól meglehetősen szürke. Megtörli vele örökösen csepegő orrát és könnyező szemét.

– Nem teszek ilyet, ha tudom, hogy közvetlenül mögöttem áll.

– Tudod, hogy Mrs. Nightwing olyan, mint Isten: mindenütt jelen van, egyszerre. Sőt, ami azt illeti, lehet, hogy tényleg ő Isten – sóhajt fel Felicity. A tűzfény bearanyozza halványászóke haját. Úgy ragyog, mint egy bukott angyal.

Ann idegesen néz körül.

– N... nem sz... szabadna így b... beszélned... Istenről – ejti ki suttogva a nevet.

– Miért nem? – kérdezi Felicity.

– Mert szerencsétlenséget hoz.

Csend támad, hisz mindnyájan nagyon is közeli és friss ismeretségben vagyunk a balszerencsével. Hogy is felejtethetnénk el, hogy a látható világon túl olyan erők is vannak, amelyek meghaladják az ember felfogását és gondolatait!

Felicity a tűzbe bámul.

– Még mindig azt gondolod, hogy van Isten, Ann? Azok után, amiket láttunk?

A félhomályos hallon átsuhan egy hangtalan szolgáló, komor, szürke ruhája kiemeli fehér köténytét, így csak a kötényt lehet látni, a szolgáló alakja beleolvad a sötétbe. Utánanézek, s ahogy befordul, látom a boldog, tűzfényes termet, ahonnan most jöttünk. Ahol hat és tizenhét év közötti lányok nyüzsögnek izgatottan, és dalra fakadnak, boldog karácsonyi dalra, kérve Istent, hogy adjon nyugalmat a vidám

uraknak. Arról nem szól a dal, hogy az úrhölgyeknek is adjon, akár vidámak, akár sem.

Szívesen csatlakoznék hozzájuk, hogy meggyűjtsam a gyertyát a hatalmas fán, meghúzzam a színes karácsonyi bonbonok zsinórját, amitől a papír megnyugtató, víg pukkanással szétszakad. Bárcsak ne lenne más gondom, mint hogy a Télapó kedves lesz-e az idén hozzám, vagy inkább szemet találok a harisnyámban!

Odabent három leány összekapaszkodva hajladozik, mintha egyetlen papírlapból kivágott babák lennének. Fürtös fejét az egyik a másik vállára hajtja, az meg csókot lehel a homlokára. Fogalmuk sincs, hogy ez a világ nem az egyedüli. Hogy a Spence Akadémia félelmetes, kastélyszerű falain túl, Mrs. Nightwing, Mademoiselle LeFarge és a többi tanár korlátain túl – akik azért vannak itt, hogy minket, engedelmes lányokat okítsanak, jellemünket és szokásainkat formálják és alakítsák –, sőt még Anglián túl is van egy szépséges és rémséges hely. Egy hely, ahol az, amiről álmodunk, a miénk lehet, de vigyáznunk kell, hogy mit álmodunk. Egy hely, ahol a dolgok megsebezhetnek minket. Egy hely, ami már magának követelt közülünk valakit.

És én vagyok a kapocs ahhoz a helyhez.

– Hozzuk a kabátunkat! – mondja Ann, és az előcsarnokot uraló irdatlan, felfelé kanyargó lépcső felé indul.

Felicity kíváncsian néz rá.

– Ugyan minek? Hova megyünk?

– Szerda van – mondja Ann, és elfordul. – Ideje meglátogatnunk Pippát.

MÁSODIK FEJEZET

Az iskola mögötti csupasz erdőben haladunk előre, amíg el nem érjük az ismerős tisztást. Dermesztően nyirkos az idő, örülök, hogy kabátot és kesztyűt vettem. Jobb felől fagyosan csillog a tó, ahol a kora szeptemberi ég alatt még lustán hevertünk a csónakban. A csónak most a dércsípte parti sziklákon, a téli szúrós, holt fűvön pihen. A tavon sima, vékony jégréteg. Hónapokkal ezelőtt még egy cigánytábor is lakott itt az erdőben, de a cigányok már rég melegebb vidékre vándoroltak. Gondolom, köztük van az a fiatalember is Bombayból, nagy barna szemével, telt ajkával és az apám krikettütőjével. Kartik. Akaratlanul is eltűnődöm, vajon gondol-e rám ott, ahol most jár. Vajon megkeres-e ismét, s ha igen, az mit jelent majd.

Felicity hozzám fordul.

– Miről álmodozol ott hátul?

– A karácsonyról – hazudom. A szavakkal együtt kis mozdonyfüst-pamacsok hagyják el a számat. Kegyetlenül hideg van.

– El is felejtettem, hogy sosem volt még rendes angol karácsonyod. Meg kell ismertetnem veled a szünidőben. Elszökünk otthonról, és pompásan szórakozunk majd – mondja Felicity.

Ann a földre szegezi tekintetét. Szünidőben a Spence-ben marad. Nincs rokona, aki befogadná, nem bonthat izgatottan ajándékos dobozt, és boldog emlékek sem melengetik majd tavaszig.

– Ann! – kiáltom erőltetett vidámsággal. – Milyen szerencsés vagy, hogy amíg távol vagyunk, egyedül kóborolhatsz a Spence-ben!

– Ugyan, nem szükséges – feleli.

– Micsoda?

– Kellemes színben feltüntetned. Magányos és boldogtalan leszek, tudom előre.

– Jaj, ne sajnáld már magad! – kiáltja Felicity visolyogva. – Egy órát sem bírok ki veled, ha nem hagyod abba!

Felkap egy hosszú botot, és azzal csapkodja menet közben a fákat. Ann, aki sértett hallgatásba burkolózott eddig is, szótlánul gyalogol tovább. Meg kellene védenem, de egyre jobban bosszant, hogy Ann némán tűri a piszkálódásokat. Így aztán nem szólok én sem.

– Karácsonykor bálozni fogsz? – kérdezi Ann, és az ajkába harap. Beleveti magát az önkínzásba, mint amikor varróollójával a karját vagdossa, amire aztán ráhúzza a ruháját. Azt hiszi, nem sejtem, hogy megint erről van szó.

– Hát persze – válaszolja Felicity olyan hangon, mint akit untat a kérdés. – Az anyám és az apám karácsonyi bálján mindenki ott lesz.

Akár hozzá is tehetné: kivéve téged.

– Engem meg összezárnak a nagyanyámmal, aki véletlenül se mulasztaná el, hogy felhívja a figyelmemet a hibáimra, és az őrzítő bátyámmal, Tommal. Állítom, nagyon kimerítő szünidő lesz – mosolyodom el, hátha nevetésre ingerlem Annt. Az igazat megvallva, bánt, hogy magára hagyom, de annyira azért nem, hogy meghívjam magunkhoz.

Ann rám sandít.

– És hogy van a bátyád?

– Ugyanúgy. Vagyis lehetetlen egy alak.

– Még nem nézett ki magának senkit?

Ann-nek tetszik Tom, aki viszont észre se veszi. Reménytelen egy helyzet.

– De. Azt hiszem – hazudom.

Ann megtorpan.

– Kit?

– Izé... egy bizonyos Miss Daltont. Ha nem tévedek, Somersetbe való a családja.

– Csinos? – kérdezi Ann.

– Igen – felelem.

Továbbmegyünk, és reménykedem, hogy ennyiben hagyja.

– Olyan csinos, mint Pippa?

Ó, Pippa! A gyönyörű, sötét fürtös, ibolyakék szemű Pip.

– Nem – válaszolom. – Pippa szépségével senki sem ér fel.

Közben megérkezünk. Előttünk tornyosul a hatalmas fa, kérge foltos a vékony jégrétegtől. A tövében nehéz kőtömb fekszik. Lehúzzuk a kesztyűnket, és arrébb görgetjük a követ. Felárul a törzsbe vezető, korhadó nyílás. Odabent szokatlan tárgyak: egy glaszékesztyű, egy kővel lenyomtatott, pergamenre írt levél, egy maréknyi karamella, valamint sírra szánt, elszáradt virágok, amelyeket a szél azonnal felkap, ahogy átfúj az öreg tölgy ódon sebén.

– Elhoztad? – kérdi Felicity Annt.

Ann bólint, és előhúzza valamit, amit zöld papírba csomagolt. Ahogy kibontja, előtűnik egy csipkéből és gyöngyökből varrt karácsonyfadísz, egy angyal. Hármunk keze munkája. Ann visszagöngyöli a díszet a papírba, és a többi emléktárgy mellé helyezi az alkalmi oltárra.

– Boldog karácsonyt, Pippa! – mondja ki a lány nevét, aki halott, s már két hónapja fekszik a sírjában mintegy harminc mérföldre innen. A legkedvesebb barátnőnk nevét. Akit talán megmenthettem volna.

– Boldog karácsonyt, Pippa! – motyogjuk Ann után Felicityvel.

Egy percre egyikünk sem szól. A szél hidegen fúj a tisztáson, ahol semmi sem áll az útjába. Télikabátom meleg gyapjúszövetén

áthatolnak a köd éles szilánkjai, és libabőrös lesz a karom. Jobbra pillantok, a barlang némán ásító bejáratára, amit egy új téglafal zár el.

Hónapokkal ezelőtt ebben a barlangban gyűltünk össze négyen, és Mary Dowd titkos naplóját olvastuk, amelyben a birodalmakról, egy rejtett, varázslatos világról mesélt, ahol teljesülnek a leghőbb vágyaink. A birodalmak felett varázslónők nagy hatalmú csoportja, a Rend uralkodik, de sötét szellemek is laknak ott, amelyek hatalomra, a birodalmak irányítására törnek. Mary Dowd rájött erre, ahogy mi is, amikor Pippát, a barátnőnket örökre elvesztettük.

– Rettenetesen hideg van – töri meg a csendet Ann. Lehajtja a fejét, és halkán megköszörüli a torkát.

– Igen – válaszolja Felicity sápadtan.

A szél leszakít egy makacsul csimpaszkodó barna levelet a fáról, és zörögve tovaögörgeti.

– Mit gondoltok, viszontlátjuk még Pippát? – teszi fel Ann a kérdést.

– Nem tudom – felelem, bár mindhárman tudjuk, hogy ő nincs többé.

Kis ideig nem hallani mást, mint a leveleket kergető szél zörgését.

Felicity felkap egy éles botot, és céltalanul bökdösi vele a fát.

– Mikor megyünk vissza? Azt ígérted...

– ...hogy visszamegyünk, amint megtaláljuk a Rend többi tagját – fejezem be helyette.

– De ennek már két hónapja! – siránkozik Ann. – És ha rajtunk kívül nincs is más?

– Vagy ha Annt és engem be sem engednek? Nem vagyunk olyan különlegesek, mint te – jegyzi meg Felicity, de a „különleges” kisé undokul hangzik. Ők is tudják, ha tetszik, ha nem, hogy csak én

léphetek be a birodalmakba, csak nekem van hozzá hatalmam hármunk közül. Nélkülem nem juthatnak be oda.

– Te is tudod, mit mondott az anyám: a birodalmak döntik el, kit választanak. Nem a mi döntésünk – válaszolom, és reménykedem, hogy ennyiben hagyják.

– Jó, de könyörgöm, mikor és hogyan veszik fel velünk a kapcsolatot a Rend hölgyei? – faggat Felicity.

– Fogalmam sincs – ismerem be, és ostobán érzem magam. – Anyám csak annyit mondott, hogy felveszik. Az újságba azért mégse tehetek be hirdetést!

– És mi van azzal a fiúval, akit azért küldtek, hogy szemmel tartson? – kérdi Ann.

– Kartikkal? Pippa temetése óta nem láttam. – Ó, Kartik! Vajon itt bujkál most is a fák közt, és engem figyel? Arra készül, hogy elvigyen a Raksana vezetőihez, akik meg akarják akadályozni, hogy visszatérjek a birodalmakba?

– Talán ennyi volt az egész, és már nem is látjuk többet – jegyzi meg Ann.

A gondolattól megsajdul a szívem. Folyton az jár a fejemben, amikor utoljára láttam nagy, sötét szemét. Különös, számomra ismeretlen érzés tükröződött benne. Eszembe jut a forróság is, ami ajkamat végigsimító hüvelykujjából áradt, szokatlanul üresnek éreztem magam tőle, eltöltött mégis a vágyakozás.

– Talán – felelem. – Vagy talán a Raksanához fordult, és elmondott nekik mindent.

Felicity is töpreng a dolgon, s közben egy hegyes bottal a száraz fakéregbe vési a nevét.

– Ha így lenne, nem gondolod, hogy azóta már idejöttek volna értünk?

– Valószínűleg igen.

– De nem voltak itt. Nem?! – Túlságosan megnyomja a botot, s az Y szára az elágazásnál eltörik, a neve pedig FELICITY lesz.

– S azóta nem voltak látomásaid? – kérdezi Ann.

– Nem. Amióta a rúnákat összetörtem, egy sem volt.

Felicity hűvösen méreget.

– Semmi?

– S... semmi – felelem.

Ann a hóna alá dugja a kezét, hogy melegítse egy kicsit.

– Arra nem gondoltál, hogy a látomásaid is a rúnákból eredhetnek, és most, hogy összetörted őket, ennek örökre vége?

Ezen még sosem gondolkoztam. Kínosan érzem magam. Régebben féltém a látomásaimtól, de most hiányoznak.

– Fogalmam sincs.

Felicity megragadja a kezemet, s próbál meggyőzni ellenállhatatlan rábeszélő erejével.

– Gondolj csak bele, Gemma, hogy az a sok gyönyörű varázslat mind kárba vész! Annyi mindent nem próbáltunk még ki!

– Szeretnék megint csodaszép lenni! – sóhajt fel Ann, aki egészen átmelegszik Felicity tervétől. – Vagy találhatnék magamnak egy lovat, mint Pippa. Aki őszintén szeretne.

Mintha én nem tépelődtem volna ezeken a kérdéseken! Kínzó vágy tölt el, hogy újra lássam az aranyló alkonyatot a folyó felett. Ó, milyen boldogan fogadnám a hatalmat, amiben ezen a világon nem lehet részem! Felicity mintha megérezné, hogy gyöngül az elszántságom.

Arcon csókol. Hideg az ajka.

– Drága Gemma, mit szólnál egy gyors terepszemléhez? Csak be-megyünk, kijövünk, meg se tudja senki.

– Kartik nincs itt – csatlakozik hozzá Ann is. – Senki se figyel minket.

– És Kirké? – emlékeztetem őket. – Ő kint van, és csak arra vár, hogy hibát kövessen el.

– Nagyon óvatosak leszünk – ígéri Felicity.

Látom már, mi lesz ebből. Addig-addig hízelegnek, amíg be nem viszem őket.

– Az az igazság, hogy nem léphetek be a birodalmakba – nézek az erdő felé. – Már próbáltam.

Felicity egy lépést hátrál.

– Nélkülünk?

– Csak egyszer – felelem, bár kerülöm a tekintetét. – De nem tudtam elővarázsolni a fényajtót.

– Milyen kár – mondja Felicity, de a hangjából kihallom: Nem hiszek neked.

– Ugye most már belátod, hogy meg kell keresnünk a Rend többi tagját, mielőtt megpróbálunk visszatérni a birodalmakba? Attól tartok, nem megy másként.

Hazudok nekik, hiszen tudtommal bármikor visszamehetek a birodalmakba. De addig nem akarok, míg meg nem értem ezt a különös hatalmat, amit kaptam. Ezt az áldást-átkot. Előbb meg akarom tanulni, hogyan irányíthatom a varázserőt. Anyám is figyelmeztetett rá, hogy muszáj uralkodnom rajta, különben súlyosak lehetnek a következményei. Pippa halála elég súlyos figyelmeztetés, egy életen át. Még egyszer nem követem el ugyanazt a hibát. Jobb, ha a barátnőim most azt hiszik, nem maradt hatalmam. Jobb, ha hazudok nekik. Legalábbis ezzel hitegetem magam.

A távolban megkondulnak a harangok: elérkezett a vecsernye ideje.

– Elkésünk – mondja Felicity, és elindul a kápolna felé. A hangja hideg, mint a szél. Ann kötelességtudóan követi, így az oltár feletti nehéz követ én gördítem a helyére egyedül.

– Kösz a segítséget – sziszegem, és nekifeszülök a kőnek. Ismét megpillantom a pergament. Furcsa, de ha jobban belegondolok, nem emlékszem, hogy bármelyikünk is odatette volna. Múlt héten biztos nem volt ott. És senki sem tud rajtunk kívül erről a helyről. Kiveszem a kő alól a szakadt pergament, és széthajtogatom.

„Azonnal beszélünk kell!”

Aláírás a végén, de el sem kell olvasnom. Kartik kézírását így is megismerem.

HARMADIK FEJEZET

Kartik itt van valahol, és engem figyel.

Vecsernye alatt másra sem tudok gondolni, mint hogy itt van, és beszélni akar velem. Most azonnal, írta a levelében. De miért?

Mi olyan sürgős? A gyomrom összeszorul a félelemtől és az izgalomtól. Kartik visszatért!

– Gemma! – suttogja Ann. – Az imádságos könyved.

Annyira lefoglálnak a gondolataim, hogy még az imádságos könyvemet is elfelejtettem kinyitni, s eszembe se jut úgy tenni, mintha együtt olvasnám a többiekkel. Az első sorban ülő Mrs. Nightwing megfordul, és dühösen rám mered, ahogy csak ő tud. A szükségesnél kicsit hangosabban kezdek olvasni, hogy lelkesebbnek tűnjek. Buzgóságom látva igazgatónőnk megnyugodva fordul vissza, én meg szinte rögtön átengedem magam nyugtalanító gondolataimnak. És ha a Raksana végre elküldetett értem? Ha Kartik azért jött, hogy elvigyen hozzájuk?

Egész testemben megborzongok. Nem hagyom, hogy ezt tegye! Értem kell jönnie, de kemény harc nélkül nem adom meg magam. Kartik! Mégis mit képzelsz magáról, ki ő? Talán megpróbál váratlanul rajtam ütni? Mögém lopakodik, és erős karjával átöleli a derekamat? Majd meglátja, hogy küzdök ellene! Nem hagyom magam, bár amennyire emlékszem, nagyon erős. Ó, Kartik! Talán a földre esünk, ő meg leszorít a testével: kezével földhöz szorítja a karomat, lába az enyémen fekszik. A foglya leszek, nem tudok moccanni, arca ott lebeg majd az

enyém felett, de olyan közel, hogy érzem édes leheletét, a szája forróságát az enyém felett...

– Gemma! – Felicity éles suttogása hallatszlik a jobbomon.

Elvörösödve és zavartan kapom fel a fejem, s hangosan felolvasom az első sort, amire a Bibliában a pillantásom esik. Későn döbbenek rá, hogy csak az én hangom zeng az áhítatos csendben. Szózatom mindenkit megdöbbsent, mintha váratlan megtérésemet jelentené. A lányok meglepetten kuncognak. Waite tiszteletes összehúzott szemmel néz. Nem merek Mrs. Nightwingre tekinteni, mert attól félek, megsemmisítő pillantása előtt porrá omlok. Úgy teszek inkább, mint a többiek, lehajtott fejjel próbálok imádkozni. Néhány másodperc múlva ismét Waite tiszteletes recsegő hangja szárnyal a fejünk felett, amitől csaknem álomba szenderülök.

– Mi az ördögre gondoltál? – súgja a fülembe Felicity. – Olyan furcsa volt az arcod.

– Belemerültem az imába – felelem némi büntudattal.

Válaszolni szeretne, de előrehajlok inkább, tekintetemet Waite tiszteletesre szegezem, és Felicity faggathat, amennyit jólesik, ha ki akarja hívni maga ellen Mrs. Nightwing haragját.

Kartik! Mennyire hiányzott! Pedig tudom, hogy ittléte nem jelent jót.

Vége az imának. Waite tiszteletes áldást oszt nekünk, a nyájának, s kicsap bennünket a nagyvilág legelőjére. Közben leszáll az este, hangtalanul siklott ide, mint egy kísértethajó, vele érkezett az ismerős köd is. A távolból a Spence fényei hívogatnak. Egy bagoly huhog. Furcsa. Az utóbbi időben nem sok baglyot hallottam. És most megint! Jobbról a fák közül hallom. A ködön át valami fényt is látok. Egy fa tövében lámpás ég.

Kartik az. Biztos vagyok benne.

– Mi baj? – kérdi Ann, mikor látja, hogy megállok.

– Kavics ment a cipőmbé – válaszolom. – Menj csak, mindjárt utolérlek!

Egy pillanatig mozdulatlanul állok, szeretném látni, biztosan tudni, hogy nem káprázik a szemem. Bagolyhuhogás, megint. Megriadok. Waite tiszteletes a hátam mögött nagy döndüléssel becsapja a kápolna tölgyfa ajtaját, és elzárja a fényt. A lányok egyenként tűnnek el előttem a ködben, a hangjuk egyre halkul. Ann, akit félig már elnyelt a szürkeség, megfordul.

– Gyere, Gemma! – A hangja visszhangként sodródik a ködben, mielőtt az teljesen beinná.

...ere ...re ...emma ...ma ...ma...

A bagolyhuhogás ezúttal sürgetőbben hallatszik a fák közül. A sötétség egyre súlyosabban ül meg mindent. Már csak a Spence távoli ragyogása és az erdőben pislákoló magányos lámpa látszik. Egyedül állok az ösvényen. Hirtelen felkapom a szoknyámat, és a lehető legkevésebbé úrilányos kiáltással vetem magam Ann után.

– Várj! Jövök!

NEGYEDIK FEJEZET

Elmesélem, amit megtudtam a Rend történetéről:

Valamikor a leghatalmasabb asszonyok voltak ők, mert a birodalmakat uraló varázserőt birtokolták. A Rend segítette a lelkeknek átkelni a folyón, a minden világon túli világba, oda, ahova a legtöbb halandó álmaiban, vagy csak halála után látogat. Szükség esetén abban is segített nekik, hogy továbbmehessenek. A Rend ezen a világon is féltelmes hatalmat gyakorolt: képzeletet uraló vágyképeivel életeket változtatott meg, és befolyásolta a történelem menetét. Mindez még az előtt történt, hogy két beavatott, a Spence-be járó Mary Dowd és Sarah Reese-Toome szétzúzta a Rendet.

Sarah, aki a hatalmas görög varázslónő után Kirkének¹ nevezte magát, Mary legjobb barátnője volt. Csakhogy Mary hatalma egyre nőtt, Sarah-é pedig gyengülni kezdett. A birodalmak nem őt választották, hogy folytassa az utat.

Sarah azonban nem engedte ki olyan könnyen a kezéből a vágyott hatalmat. Egy tiltott helyen, Télvidéken szövetséget kötött a birodalmak egy sötét szellemével. Áldozatul egy kis cigánylányt ígért, hogy kedve szerint beléphessen a birodalmakba. Maryt is rábeszélte, hogy menjen bele a tervébe. Ezzel a sötét szellemhez láncolták magukat, és tönkretették a Rendet. Eugenia Spence, a Spence Akadémia alapítója

---

¹ Kirké – (latinul Circe) Hélios napisten lánya, varázslónő a görög mitológiában. A trójai háborúból hazatérő Odüsszeusz embereit disznóvá változtatta. Odüsszeuszba szerelmes lett, egy évig tartotta magánál a hőst. Mielőtt elhagyták volna a szigetet, Kirké figyelmeztette őt a szirének halálos énekére.

és a Rend egyik főpapnője szembeszállt a veszéllyel, s inkább feláldozta magát, hogy a szellemek ne lépjenek be ebbe a világba. Így a Rend elvesztette a vezetőjét. Eugenia még utoljára holdsarló-szem formájú amulettjét odahajította Marynek, s ráparancsolt, zárja le örökre a birodalmakat, hogy onnan semmi se juthasson át ide. Mary így is tett, de Sarah-val birokra kelt az amulettért, s közben feldöntöttek egy gyertyát. Rettenetes tűzvész harapózott el a Spence keleti szárnyában, a kiégett épületrész azóta sem nyitották meg, és nem is használják. Mindenki azt hitte, Eugeniával együtt a két lány is elpusztult a tűzben. Senki sem sejtette, hogy Mary a tűzvész dühöngése közben elmenekült a Spence mögötti barlangokba, s hátrahagyta a naplót, amit mi végül megtaláltunk. Sarah sosem került elő. Mary Indiában rejtőzött el, ahol végül hozzáment John Doyle-hoz, és Virginia Doyle-ként kezdett új életet. Ő volt az anyám. A Rend tagjai ezután szétszóródtak, hiszen képtelenek voltak belépni a birodalmakba, s várták a pillanatot, amikor ismét visszakövetelhetik a világukat és a varázserejüket.

Húsz éven át nem történt semmi. A Rend története legendából a mesék világába tűnt, míg 1895. június 21-én, a tizenhatodik születésnapomon a Rend ereje ismét életre nem kelt... bennem. Ezen a napon Sarah Reese-Toome, azaz Kirké ismét megjelent. Nem halt meg ő sem a borzalmas tűzben, s Télvidék sötét szelleme segítségével bosszúra készült. Egyenként kerítette kézre a Rend tagjait, és a lányt kereste, akiről az a hír járta, hogy be tud lépni a birodalmakba, s helyre tudja állítani a régi dicsőséget és hatalmat. Aznap volt az első látomásom, amikor végignéztem anyám meggyilkolását. Kirké bérgyilkosa, a sötét szellem végzett velem, aki brutálisan meggyilkolta Amart is, a Raksana nevű férfiszekta tagját. A Raksana védi és féli is a Rend hatalmát. Aznap ismertem meg Kartikot, Amar öccsét, aki a gyámom és kínzómm lett, akivel összeköt a kötelesség és a bánat.

Az a nap alakította tovább az életemet. Később ugyanis a Spence-be küldtek. A látomásaim elvezettek odáig, hogy a barátnőimmal belépjek a birodalmakba, ahol újra találkoztam az anyámmal, s megtudtam, hogy születésemnél fogva megillet a jog a Rendhez. Itt használtuk a rúnák varázslatát, itt birkóztam Kirké bérgyilkosával, s törtem össze az Orákulum Rúnáit, a varázslatot őrző köveket, míg végül az anyám és a barátnőnk, Pippa is meghaltak. Végignéztem, ahogy Pippa inkább ott marad, s egy jóképű lovaggal kéz a kézben sétál el oda, ahonnan már nincs visszatérés. A barátnőm, Pippa.

A birodalmakban tudtam meg azt is, mi a sorsom: nekem kell újra megalakítani a Rendet, s folytatni a munkát. Ez nyilvánvaló kötelességem. De van egy titkos küldetésem is: szembe kell szállnom anyám régi barátnőjével, az ellenségemmel. Megküzdök hát Sarah Reese-Toome-mal, azaz Kirkével, nem ingathat meg semmi.

Az eső kitaróan veri az ablakot, lehetetlen aludni, bár Ann hangoosan horkol. De nem az eső miatt vagyok ébren, nem miatta vagyok libabőrös, és fülelek minden apró neszre. Valahányszor ugyanis lehunynom a szememet, látom a pergamen szavait: „Azonnal beszélünk kell!” Vajon Kartik most odakint van, az esőben?

Szélroham tépi az ablakot, úgy rázza, mint a csontokat. Ann fújtatva horkol. Nincs értelme itt heverni és tépelődni. Meggyújtom az ágyam melletti lámpát, a lángot kicsire állítom, épp hogy csak világítson, hogy megleljem, amire szükségem van. A szekrényemben kotorászva meg is találok anyám társasági naplóját. Végighúszom ujjamat a bőrkötésen, eszembe jut anyám nevetése, az arca puhasága.

Most már a jól ismert naplóra figyelek, s fél órán át fürkészem anyám szavait, hátha lelek valami útmutatást, de semmi. Halvány sejtelmem sincs, hogyan formáljam újjá a Rendet, vagy hogy használjam a varázslatot. Nincs hasznos információ a Raksanáról, s arról, hogy

mit tervezhettek számomra. Semmit sem találok Kirkéről, vagy arról, hogyan akadhatnék rá, mielőtt ő talál meg engem. Mintha a világ csak arra várna, hogy cselekedjek, miközben reményvesztett vagyok. Bár csak az anyám több nyomot hagyott volna!

Anyám hangja – még a papírlapról is – ellenállhatatlanul vonz. Hogy hiányzik! A soraira meredek, míg el nem nehezülnek a pilláim, és a késői óra álomba nem ringat. Akkor hát alvás. Erre van szükségem. Hogy aludjak végre, az álmoktól való félelem nélkül. Aludjak...

Hirtelen felkapom a fejemet. Csak nem kopogtattak a bejárati ajtón? Értem jöttek? Minden idegvégződéseim bizsereg, minden izmom megfeszül.

Kint csak az eső. A folyosókon sem siet végig senki, hogy ajtót nyisson. Késő már ahhoz, hogy látogató érkezzen, és Kartik biztos nem használná a bejáratot. Kezdem azt hinni, hogy csak álmodtam, amikor ismét hallok a kopogást, de ezúttal hangosabban.

Most már mozgást is hallok. Gyorsan eloltom a lámpámat. Brigid, a bőbeszédű házvezetőnőnk magában motyog, miközben végigdübörög a folyosón, hogy ajtót nyisson. Ki jöhetett ilyen későn? A szívem versenyt dobol az esővel, miközben végigúsonok a folyosón, és kikukucskálok a lépcsőnél. Brigid szalad le a lépcsőn, kettésével veszi a lépcsőfokokat, gyertyája árnyékcsíkokat fest a falra. Hosszú hajfonata csak úgy repked mögötte.

– Az isten szerelmére – morogja. Füstölög magában, s éppen akkor ér oda az ajtóhoz, amikor ismét kopognak. Szélesre tárul az ajtó, és a viharos szél bezúdíjtja az esőt. Éjnek idején jött valaki, tetőtől talpig feketében. Úgy érzem, rögtön elalélok a félelemtől. Dermedten állok egy helyben, nem tudom eldönteni, lerohanjak-e a lépcsőn, és ki az ajtón, vagy visszafussak a szobámba, és elreteszlelem az ajtómat.

Az előcsarnokban sötét van, nem látom az illető arcát. Brigid gyertyája közelebb kerül, s fényt vet az alakra. Ha a Raksana küldte, akkor nem értem az egészet, ugyanis a látogató egy nő. Bemutatkozik, de mivel még nyitva az ajtó, a tomboló viharban semmit sem hallok. Brigid bólint, és int a kocsisnak, hogy lépjen be, tegye le a nő ládáját az előcsarnokban. A nő kifizeti a kocsist, Brigid pedig becsukja az ajtót, kizárva a benyomuló éjszakát.

– Felkeltem a szobalányt, hogy segítsen önnek kicsomagolni – dörömpi Brigid. – Semmi értelme felébreszteni Nightwing asszonyt. Ha eljön az ideje, úgylis fogadja.

– Rendben van – feleli a nő. A hangja mély, egy kicsit raccsol, az akcentusát nem ismerem fel.

Brigid feljebb csavarja a lámpát, s az előcsarnokot halvány fény tölti be. Mielőtt eltűnik a szobalányok szállása irányába, utoljára hümmög még egyet. A nő magára marad, s leveszi a kalapját. Láthatóvá válik sűrű, sötét haja és vastag szemöldökkel keretezett kemény arca. Körülnéz, érdeklődő tekintettel méri végig a kígyós csillárt, a díszes nimfa- és kentaurfaragásokat. A vízköpőket is felfedezte a tetőn, nyilván kíváncsi, miféle helyre érkezett.

Felpillant a széles lépcsőre, s fejét félrehajtva egy pillanatra megdermed. Úgy hunyorog, mintha látna. Gyorsan lekuporodom a sötétben, és a falhoz lapulok. Egy másodperc múlva már hallom is Brigid éles hangját, ahogy parancsokat osztogat az álmos szobalánynak.

– A hölgy Miss McCleethy, az új tanárnő. Gondoskodjon a holmijáról! A szobájába kísérem.

Mimi, a szobalány, nagyot ásít, és a legkönnyebb csomag után nyúl, de Miss McCleethy elveszi tőle.

– Ha nem haragszik, ezt magam vinném. A személyes tárgyaim. – Mosolyog, de a fogát nem villantja ki.

– Igenis, kisasszony. – Mimi tiszteletteljesen pukedlizik, majd sőhajtva az előcsarnokban álló nagy láda felé fordul.

Brigid gyertyájától árnyék és fény tánra kel a lépcsőn. Lábujjhegyen végigrohanok a folyosón, és egy faállványon gubbasztó cserepes páfrány mögé rejtőzöm. A hatalmas levelek mögül figyelem őket. Brigid mutatja az utat, de Miss McCleethy megtorpan a lépcsőpihenőn. Úgy néz körül, mintha már járt volna itt. Aztán különös dolog következik: A vendég a kiégett Keleti Szárnyba vezető impozáns ajtószárny előtt megáll, és tenyerét a megvetemedett fára szorítja.

A nyakamat nyújtogatom, közben véletlenül meglököm a cserepes páfrányt. Az állvány ijesztően meginog. Gyorsan kinyújtom a kezeimet, hogy megtámasszam, de Miss McCleethy máris a szemét mereszti a sötétbe.

– Ki van ott?! – kiáltja.

Heves szívdobogással kucorodom össze, s reménykedem, hogy a páfrány eltakar. Nem lenne jó, ha éjnek idején rajtakapnának, hogy a Spence termeiben settenkedek. Hallom a padló nyikorgását, ami Miss McCleethy közeledését jelzi. Most végem! Elvesztem a jó magaviseletért szerzett pontjaimat, és kénytelen leszek büntetésből az idők végezetéig bibliai idézeteket másolni.

– Kérem, fáradjon erre, Miss McCleethy! – szól utána Brigid.

– Jövök már – válaszol Miss McCleethy. Otthagyja ajtó mellett kilátópontját, s követi Brigidet a lépcsőn. Felfelé indulnak, majd megkerülik a lépcsőt, míg ismét sötét nem lesz, és a csendet csak az eső zuhogása töri meg.

Amikor végre elalszom, nyugtalan álom gyötör. Látom a birodalmakat, a kert csodálatos zöldjét, a folyó tiszta kékjét. De más is van ott. Virágok, amelyek fekete könnyeket sírnak. Három fehér ruhás lány a tenger szürke tömege előtt. Egy sötétzöld köpenyes alak.

Valami kiemelkedik a tengerből. Nem látom, mi az, csak a lányok arca tűnik fel, a szemükben tükröződő hideg, kemény félelem, mielőtt felsikoltanak.

Egy perc múlva már fel is ébredek, a szoba nagy keservesen próbál alakot öltetni, de az alvás örvényének nem tudok ellenállni, s egy utolsó álom erejéig visszacsúszom.

Pippa közeledik felém, a fején korona alakú virágkoszorú. A haja, mint mindig, fekete és fényes. A hajtincsek csupasz vállára omlanak, és sötéten elütnek fehér bőrétől. Mögötte vörösen kivérzik az ég a sötét felhők vastag csíkjai között, s egy göcsörtös fa csavarodik maga köré, mintha elevenen megégették volna, és csak ennyit őrzött volna meg egykor büszke szépségéből.

– Gemma – mondja Pippa, és a fejében visszhangzik a nevem, amíg már nem is hallok mást. A szeme. Valami baj van a szemével. Kékesfehér, mint a friss tej színe, a szivárványhártya körül fekete kontúr, közepén fekete pont. Szeretném elfordítani a tekintetemet, de nem tudom.

– Ideje visszatérned a birodalmakba... – ismétli újra meg újra, mint egy halk altatódalt. – De vigyázz, Gemma drága... mert érted jönnek! Mind érted jönnek.

Borzalmas kiáltással nyitja ki a száját, s feltáruznak iszonyú, hegyes fogai.

ÖTÖDIK FEJEZET

Amikor végre megvirrad, végtelenül kimerült vagyok. A szemembe mintha homok ment volna. A számban fertelmes ízt érzek, ezért egy kis rózsavízzel gargalizálok, és a lehető legfinomabban köpöm ki a mosdótálba. Az iszonyatos álmoképtől, Pippa szörnyalakjától azonban ébren sem tudok szabadulni.

Csak egy álom volt, Gemma, semmi több. Nem hagy nyugodni a lelkiismereted. Pippa akart ott maradni. Az ő döntése, nem a tiéd. Hagyd hát!

Még egyszer kiöblítem a számat, mintha ez kigyógyítana a bajaimból.

Az ebédlőben hosszú asztalsorokat terítettek meg a reggelihez. Minden negyedik terítéknél ezüst vázában pelyhes páfrányból és mikulásvirágból összeállított virágkompozíció. Káprázatos! Elfelejttem az álmot, és eszembe jut, hogy karácsony van.

Csatlakozom Felicityhez és Annhez, szóltanul vigyázzban állunk a székünk mögött. Várjuk, hogy Mrs. Nightwing elmondja az asztali áldást. A tányérjaink mellett tálkában dzsem és nagy darab vaj. A levegőben a füstölt szalonna illata úszik. Kínszenvedés így várni. Végül Mrs. Nightwing feláll, és megkér, hogy hajtsuk le a fejünket. Az ima szerencsére rövid, és helyet foglalhatunk az asztalnál.

– Észrevettétek? – kérdezi hangos suttogással Martha, Cecily egyik hűséges csatlósa, aki már úgy öltözködik, mint ő, sőt kicsit még hasonlít is rá. Egyformán begyakorolt, kacér nevetésük van, és

a mosolyukat negédesnek szánják, pedig úgy néznek ki, mintha túl nagy falat kenyeret haraptak volna le, ami épp megakadt a torkukon.

– Mit? – kérdezi Felicity.

– Új tanárnőnk van – feleli Martha. – Látjátok? Mademoiselle LeFarge mellett ül.

Mademoiselle LeFarge, a dundi franciatanárnőnk a többi tanárral együtt foglal helyet egy különálló, hosszú asztalnál. A Scotland Yard detektívjével, egy bizonyos Kent felügyelővel találkozgat, akit mindhárman nagyon kedvelünk, s amióta a felügyelő udvarol neki, élénkebb színű és divatosabb ruhákat hord. De újkeletű vidámsága sem elég ahhoz, hogy elnézze pocskék franciatudásomat.

Fejek fordulnak az új tanárnő felé, aki LeFarge és Mrs. Nightwing között ül. Szürke flanelkosztümöt visel, az egyik hajtókéjára magyalágot tűzött. Rögtön ráismerek az éjnek idején érkezett nőre. Könnyű lenne most népszerűséget szerezni az asztalnál ülők körében, ha beszélnek róla. De valószínű, hogy Cecily rögtön Mrs. Nightwinghez sietne, és felvilágosítaná éjszakai kirándulásairól. Így inkább beleharapok egy fűgébe.

Mrs. Nightwing szólásra emelkedik. A villa ismét mozdulatlaná merevedik a tányéromon, pedig milyen közel állt ahhoz, hogy megízlelje a boldogságot. Néma imát rebegek, hogy rövid legyen, bár tudom, annyit ér, mintha hóért fohászkodnék júniusban.

– Jó reggelt, lányok!

– Jó reggelt, Mrs. Nightwing! – feleljük kórusban.

– Szeretném bemutatni Miss McCleethyt, az új rajztanárnőjüket. A rajzon és a festésen kívül Miss McCleethy latinul és görögül is tud, s ért a tollaslabdához és az íjászathoz.

Felicity izgatottan rám mosolyog. Csak Ann és én tudjuk, milyen boldoggá teszi a hír. Felicity ügyes íjász volt a birodalmakban, pedig ránézésre sokan azt hinnék, csak a legújabb párizsi divat érdekli.

Mrs. Nightwing tovább zsolozsmázik.

– Miss McCleethy a jó hírű walesi Szent Viktória Leányiskolából érkezett. Nagy szerencsémnek tartom, mert sok éve kedves barátnóm.

Mrs. Nightwingekkor barátságosan rámosolyog Miss McCleethyre. Milyen meglepő! Mrs. Nightwingnek fogai vannak! Mindig azt hittem, hogy az igazgatónőnk sárkánytojásból kelt ki. Képtelen vagyok felfogni, hogy „kedves barátnője” van.

– Kétségtelenül nagy nyereséget jelent majd az iskolánknak, és arra kérem önöket, hogy melegen üdvözöljék! Kérem, Miss Bradshaw, énekeljen el egy dalt Miss McCleethynek! Ha lesz szíves, egy karácsonyi dalt!

Ann kötelességtudóan feláll, és a hosszú asztalok között előremegy. Néhányan összesúgnak a háta mögött, egy-két gúnyos kacaj is hallatszik. A lányok sosem unnak rá, hogy Annt gyötörjék, aki lehajtott fejjel túri kegyetlenségüket. De amikor kinyitja a száját, hogy elénekelje a „Lám, örökké virul a rózsza” kezdetű dalt, tiszta, gyönyörű és csengő hangja belefajtja a szót bírálóiba. Mikor abbahagyja, legszívesebben felállnék, és hangosan megélnéztem. De csak rövid, udvarias tapszal köszönjük meg, ő pedig visszajön az asztalhoz. Cecily és a barátnői úgy tesznek, mintha észre se vennék, mintha nem az egész teremnek énekelt volna. Úgy tesznek, mintha nem is létezne. Nem több számukra egy kísértetnél.

– Csodálatos volt – súgom oda Ann-nek.

– Á – pirul el. – Borzalmas volt. – De az arcán azért megjelenik egy szégyenlős mosoly.

Miss McCleethy áll fel, hogy szóljon hozzánk.

– Köszönöm, Miss Bradshaw! Kellemes kezdet.

Micsoda?! Gyönyörű volt! Mi több: tökéletes. Miss McCleethyből hiányzik a szenvedély, állapítom meg. Kénytelen leszek két rossz pontot írni a neve mellé, képzeletbeli osztálynaplómba.

– Örömmel várom, hogy mindnyájukkal megismerkedjek, és a szolgálatukra legyenek. Tapasztalják majd, hogy sokat követelek. Elvárom, hogy mindig a maximumot teljesítsék. De észre fogják venni, hogy igazságos vagyok. Ha igyekeznek, megjutalmazom önöket. Ha nem, vállalniuk kell a következményeit.

Mrs. Nightwing elégedetten mosolyog. Végre rokonlelket talált, aki képtelen emberi örömet érezni.

– Köszönöm, Miss McCleethy – jelenti ki. Leül, s ez a várva várt pillanat, amikor nekifoghatunk a reggelinek.

Nagyszerű, hát eljött a szalonna ideje! Kiveszek két vastag szeletet a tányéromra. Mennyeiek!

– Derűs teremtés – suttogja pajkosan Felicity, és a fejével Miss McCleethyre bök. A többiek csukott szájjal kuncognak. Ha én mondanám ugyanezt, jeges csend fogadná a szavaimat.

– Milyen furcsa kiejtése van – teszi hozzá Cecily. – Idegennek tűnik.

– Nem hangzik walesinek – mondja Martha. – Szerintem inkább skót.

Elizabeth Poole két kockacukrot dob zavaros teájába, s finoman keverni kezdi. Arany repkényhez hasonló, fonott karkötőt visel, bizonyára a nagypapa előajándéka, aki állítólag a királynőnél is gazdagabb.

– Lehet, hogy ír – veti oda éles, pattogó hangján. – Igazán remélem, hogy nem pópista.

Érdeemes volna emlékeztetnem, hogy Brigidünk ír és katolikus. Az olyanok számára, mint Elizabeth, az írekkel nincs gond, míg tudják, hol a helyük. A lépcső alatt, angolok szolgálatában.

– Őszintén remélem, hogy jobban beválik, mint Miss Moore. – Cecily beleharap a dzsemes pirítósába.

Miss Moore neve hallatán Ann és Felicity elcsendesülnek, és le-
sütik a szemüket. Nem felejtik el, hogy korábbi rajztanárnőnket mi-
attuk bocsátották el. Miss Moore vitt el minket a Spence mögötti
barlangokba, hogy megmutassa az istennőkről készült primitív fal-
festményeket. Miss Moore mesélt az amulettemről, hogy milyen kap-
csolatban van a Renddel. Ő beszélt a Rendről is, és végül ez vezetett a
bukásához. A barátnőm volt, és nagyon hiányzik.

Cecily az orrát ráncolja.

– A varázslónőkről szóló meséi... mi is a nevük?

– A Rend – mondja Ann.

– Ó, persze, a Rend – ismétli Cecily, majd drámai érzékkel teszi
hozzá: – Nők, akik képzelőerejükkel megváltoztatták a világot. –
Elizabeth és Martha felkacagnak, amivel magukra vonják a tanáraink
figyelmét.

– Ostobaság, ha rám hallgattok – teszi hozzá halkán Cecily.

– Mítosz. Miss Moore is ezt mondta – jegyzem meg, és vigyázok,
nehogy Annre vagy Felicityre nézzek.

– Pontosan. De mi oka volt rá, hogy varázslónőkről meséljen?
Arra kellett volna tanítania minket, hogy szép rajzokat készítsünk,
ahelyett, hogy egy nyirkos barlangban öreg boszorkányok primitív
kaparászásait nézegessük. Csoda, hogy nem fáztunk és haltunk meg.

– Ne légy olyan érzégsős! – szól rá Felicity.

– De hisz igazat mondok! És végül megkapta, amit érdemelt. Mrs.
Nightwing helyesen tette, hogy elbocsátotta. És neked is igazad volt,
Fee, hogy Miss Moore-t hibáztattad. Ha ő nincs, a drága Pippa ta-
lán... – Cecily nem fejezi be.

– Talán micsoda? – kérdezem fagyosan.

– Nem szabad kimondanom – jelenti ki mesterkélt szerénységgel
Cecily. Olyan most, mint egy macska, egerrel a szájában.

– Pippával az epilepszia végzett – mondja Felicity, és a szalvétájával játszik. – Rohama volt...

Cecily lehalkítja a hangját.

– De Pippa volt az első, aki beszélt Mrs. Nightwingnek arról a szerencsétlen naplóról, amit olvasgattatok. Ő vallotta be, hogy kint jár-tatok éjjel a barlangoknál, és Miss Moore-tól kaptátok az ötletet. Elég furcsa véletlen, nem?

– Milyen remek ma a fánk – jegyzi meg Ann, hogy témát változtas-son. Nem bírja a konfliktust, fél, hogy a végén mindenért őt okolják.

– Mivel vádolod? – bukik ki a számon.

– Szerintem tudod, miről beszélek.

Képtelen vagyok tovább uralkodni magamon.

– Miss Moore nem tett semmi rosszat, csak egy néphagyományt osztott meg velünk. Azt ajánlom, ne is beszéljünk többet róla!

– Ez tetszik! – nevet Cecily. A többiek vele kacagnak. Idióta létére hogy lehet Cecily képes arra, hogy bolonddá tegyen? – Természetes, hogy a védelmedbe veszed, Gemma. Ha jól emlékszem, eleve az a kü-lönös amuletted indította el a beszélgetést. Hogy is nevezik?

– Holdsarló-szem – feleli Ann. Az alsó ajkára morzsák tapadnak. Elizabeth bólint, és olajat önt a tűzre.

– Szerintem sosem mondtad el pontosan, hogy is jutottál hozzá.

Ann szájában megáll a falat, a szeme kitér. Felicity siet a segítség-re.

– Dehogynem mesélte. Egy falusi asszony adta az anyjának, hogy megvédje. Indiai szokás.

Az amulett a Rend jele, anyámtól kaptam, mielőtt meghalt. Az anyámtól, Mary Dowdtól, aki a barátnőjével, Sarah Reese-Toome-mal húsz éve aljas módon feláldozott valakit ebben az iskolában. Tönkretették vele a Rendet.

– Így van – felelem halkán.

– Valószínűleg cinkosok voltak – súgja oda Cecily a csatlósainak, de olyan hangosan, hogy halljam. – Nem lepne meg, ha... – Cecily a hatás kedvéért elhallgat. Nem kellene bekapnom a horgot, mégis megteszem.

– Igen?

– Miss Doyle, ugye, tudja, hogy nem illik hallgatózni, amikor mások beszélgetnek?

– Igen? – sürgetem.

– ...ha boszorkány lett volna. – Cecily arcán kegyetlen vigyor jelenik meg.

A kézfejemmel feldöntöm a dzsemes tálkát. A málna egy része Cecily ruhájára fröccsen. Át kell öltöznie Mademoiselle LeFarge órája előtt. Elkésik majd, és pontokat veszít.

Cecily felháborodottan pattan fel.

– Szándékosan tetted, Gemma Doyle!

– Jaj, milyen ügyetlen vagyok! – s ördögi képet vágok hozzá, kivicsorítom a fogamat. – Vagy az is lehet, hogy boszorkányság volt.

Mrs. Nightwing csönget.

– Mi folyik ott? Miss Temple! Miss Doyle! Miért rendeznek jelenetet?

– Miss Doyle szándékosan a ruhámra öntötte a dzsemet!

Felállok.

– Véletlen baleset volt, Mrs. Nightwing. Nem is értem, hogy lehettem ilyen ügyetlen. Jaj, kedves Cecily, engedd meg, hogy segítsék... – A legilletelmesebb mosolyommal odalépek hozzá, és a szalvétámmal törölgetem a ruháját, amivel feldühítem. Ellöki a kezemet.

– Hazudik, Mrs. Nightwing! Szándékosan csinálta, ugye, Elizabeth? Elizabeth, a hű kutya, azonnal Cecily segítségére siet.

– Úgy van, Mrs. Nightwing. Láttam.

Felicity felugrik.

– Hazudsz, Elizabeth Poole! Nagyon jól tudod, hogy véletlen volt. A mi Gemmánk sose tenne ilyen alávaló dolgot.

Igaz, hogy ő hazudik, de hálás vagyok érte.

Most Martha áll ki Cecily mellett.

– Mindig is acsarkodott a mi Cecilynkre. Ez egy vadóc, Mrs. Nightwing.

– Ez már sértés! – mondom, és Annre nézek. Jámboran ül az asztalnál, eszik, és nem hajlandó bekapcsolódní a veszekedésbe.

– Elég! – fojtja belénk a szót Mrs. Nightwing éles hangja. – Szép kis fogadtatás Miss McCleethy számára! Minden bizonnyal összepakol, és felmenekül a hegyekbe a vademberek elől! Nem szabadíthatom önöket a gyanútlan Londonra, mint Hadész kutyáit! Éppen ezért a napot a modoruk csiszolásával és imádkozással töltik, míg olyan ifjú hölgyekké nem válnak, akiket a Spence büszkén vallhat a magáénak! És most békében, egyetlen kitörések nélkül fejezzük be a reggelit!

Megkaptuk a magunkét, helyet foglalunk, és folytatjuk az evést.

– Ha nem volnék keresztény, most jól megmondanám, mi a véleményem róla – mondja Cecily a többieknek, mintha nem hallanám kristálytisztán minden szavát.

– Keresztény lenne, Miss Temple? Nem vagyok biztos benne – jegyzem meg.

– Honnan ismerné a keresztény könyörületeséget, Miss Doyle, amikor az indiai pogányok között nőtt fel? – Cecily Annhez fordul. – Drága Ann, igazán nem kellene ezzel a lánnyal barátkoznod – mondja, szúrós pillantást vetve rám. – Árt a jó hírednek, amire nevelőnként igencsak szükséged lenne.

Íme az ördög: Cecily Temple. A gonosz béka pontosan tudja, hogy ültessen el Annben félelmet és kétséget. Ann szegény árva, aki egy távoli unokatestvére támogatásával tanul itt ingyen, hogy a tanulmányai befejezése után őket szolgálhassa. Cecily és a hozzá hasonlók sosem fogadják be, de valahányszor kedvük tartja, elszórakoznak vele, és madzagon rángatják.

Mikor azt képzeltem, hogy Ann kivágja magát szorult helyzetéből, nagyot tévedtem.

Ann nem mondja, hogy „Micsoda varangyos béka vagy te, Cecily!”, sem azt, hogy „Jaj, Cecily, még szerencse, hogy vagyonod van, ilyen arccal szükséged is lesz rá!”, sem, hogy „Gemma az én drága, jó barát-nóm, sohase fordulnék ellene”.

Nem. Ann szódtlanul ül, s hagyja, hadd higgye Cecily, hogy győ-zött, amikor nem hajlandó vele szembeállni. Cecily el is hiszi, s röpk-e ideig úgy tesz, mintha Annt befogadta volna a körükbe, bár semmi sem áll távolabb ettől.

A krumpli kihűlt és ízetlen, de azért megeszem, mintha nem is vol-nának érzéseim, amikbe bele lehet gázolni, és a lányok gúnyos vihogá-sa annyi volna csak, mint az eső dobolása az ablakon.

Amikor leszedik az edényeket, kénytelenek vagyunk tovább ülni az asztaloknál, s elviselni az illemtanórát. Egész délelőtt esik a hó. Még sohasem láttam havat, s alig várom, hogy a fehér mezőben sétáljak, és ujjhegyeimen érezzem a hideg, nedves kristályokat. Mrs. Nightwing szavai átszövik szabadon kalandozó gondolataimat.

– Nem lehet szándékunk, hogy a jó társaság visszautasítson, és ki-húzzák a nevünket a legjobb családok látogatói névsorából...

– Soha ne kérjünk meg egy urat, hogy a legyezönket, a csokrunkat vagy a kesztyűnket fogja tánc közben, hacsak nem a kísérőnk vagy a rokonunk...

Mivel apámon és a bátyámon kívül nem ismerek más urat, ez aligha aggaszt. Bár nem egészen így van. Kartikot is ismerem, de nem valószínű, hogy összetalálkozunk a londoni báltermekben. Vajon mi újat akar mondani? Odamehettem volna hozzá, amikor a vecsernyéről hazafelé tartottam. Meglehet rólam a véleménye!

– Az ebédlőbe először a legmagasabb rangú hölgy lép be, utoljára pedig a háziasszony...

– Az utcai hangoskodás vagy nevetgélés rossz nevelésre vall...

– Feltétlen kerüljük az olyan férfiak társaságát, akik isznak, szerencsejátékokat játszanak, vagy más szenvedélyek rabjai, különben rossz hírbe keverjük magunkat...

Aki iszik... Apa! De szeretnék szabadulni a gondolattól! Olyan-nak látom, amilyen októberben volt: laudánumtól² üveges tekintet, remegő kezek. Nagymama ritkán ír, de eddig egyik levelében sem említette, apa hogy van, káros szenvedélyéről nem írt egy sort se. Vajon meggyógyult? Az az apa lesz, akire emlékszem: a vidám, csillogó szemű férfi, aki éles eszével, szellemességével mindig megnevetteztett minket? Vagy az az apa, akit anyám halála óta ismerek: egy eltompult férfi, aki mintha nem is látna?

– A hölgyek kíséret nélkül nem hagyhatják el a báltermet, ha nem akarják, hogy a társaság a szájára vegye őket...

A hó vastagon áll az ablakpárkányon, és dimbes-dombos tájat formál. A hó fehérsége. A kesztyűnké. Pippa bőrée. Ó, Pippa!

„Érted jönnek, Gemma!”

Végigfut a hátamon a hideg, aminek semmi köze a télhez, de nagyon is sok köze van a titokhoz, amit félek kideríteni.

---

² laudánum – Ópiumkivonat, ópiumtinktúra. A 19. században altatóként, fájdalomcsillapítóként használt gyógyszer, csak orvosi rendelvényre volt kapható.

★ A nagy sikerű *Rettentő gyönyörűség* folytatása.

★ „Ellenállhatatlan... Követelni fogják a következő részt.” – *Booklist*

Libba Bray • LÁZADÓ ANGYALOK

Gemma Doyle alig várja, hogy a szünetre elutazzon a Spence Akadémiáról, hogy a barátnőivel tölthesse az időt Londonban, elegáns bálokra járjon, mélyen kivágott estélyi ruhákban és Simon Middletonnal flörtöljön.

Miközben az 1896-os év szilveszterére készül, egy jóképű fiatalember, Lord Denby szeme megakad Gemmán. Vagy csak úgy tűnik?

Mégis, a nagyvárosi forgatagban is egyre erőteljesebbek Gemma látomásai három fehérbe öltözött lányról, akikkel valami szörnyűség történt, amit csak a Birodalmak tudnak megmagyarázni...

Ellenállhatatlan a csábítás. Így nemsokára Gemma, Felicity és Ann pillangóvá varázsolják a virágokat a Birodalmak igéző világában, ahova csak Gemma révén juthatnak el. A lányok nagy örömeire szeretett Pippájuk is itt várja őket, hogy teljessé tegeye baráti körüket.

De a birodalmakon belül és kívül is viharfelhők gyűlnek. Ismét megjelenik a rejtélyes Kartik, és meghagyja Gemmának, hogy meg kell keresnie a Templomot, és meg kell kötnie a varázslatot, különben rettenetes csapás éri...

Amíg Kirkét el nem pusztítja, Gemma nem töltheti be a sorsát.

De Kirké megtalálása mind közül a legveszélyesebb feladat.

A Lázadó angyalok csupa viktoriánus rémregénybe illő izgalom és borzongás. A történet hátteréül az 1895-ös év fényben és árnyékban bővelkedő Londonja szolgál, ahol a káprázatos szépség egy lázadó angyalt rejthet...

Tizenhat éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 070 4

9 789632 450704

Vörös pöttyös könyvek

lányoknak, nőknek – pont neked

m e g b ű v ő l